

வளர்த்தார்கள். படிக் வதைத் தார்கள். பாட்டியை நான் அம்மா என்று தான் கப்பிடுவனே. ஏன்னெனில், வீட்டில் எல்லோரும், மாமா, மாமி, சின்ன மாமா எல்லோரும் பாட்டியை அம்மா என்று தானே கப்பிடுவார்கள். பிண்பில் போட உடையாள்புருக்கு அழைத்துச் சின்றபோது, அம்மாவை அம்மா என்று அழகைக் எனக்கு வரவில்லை. இயல்பாக இல்லை. பாட்டிதானே எனக்கு அம்மா.

பாட்டிக்கு நான் மிகவும் சிலைலம். தன் பிள்ளைகள் இருவரில், சின்ன மாமாவிடம் பாட்டிக்கு மிருந்த கரிசனம். சின்ன மாமா என்ன செய்தாலும் பரிந்து பசேவாளர். இடிபடுவது மாமா தான். அவர் எதற்குத் தான் பதில் சொல்வார், எததைத் தான், எப்படித் தான் சமாளிப்பார், என பதலைலம் இப்போது நினைத்துப் பார்த்தாலும் மனம் மிகவும் நொந்து போகிறது. அவருக்கு எல்லாப் பக்கங்களிலும் இடி. அவர் சாது. அதே சமயம் முன்கோபியும் கட்ட. இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போது, அவருக்கு இருக்கும் வதேன்கைகள் போதாதென, நானும் அவரை மிகவும் வருத்தியிருக்கிறேன்.

பாட்டிக்குத் தெரிந்த, கிடதை மன நிம்மதி தரும் பொழுது போக்கு சினிமா தான். அதுவும் டிரிங் டாக் கீஸ் முகாமிடும் மின்று மாத காலம். அதிலும் வருவது புராணப் படமாக இருந்தால். நிலக்கோட்டையில் ஒரு பிராமண விதவகைக்கு வறே ஏது போக்கிடம்? கதா காலட்சேபமா, பஜனையா, ஏதும் இல்லை. எந்த சூபகாரியங்களிலும் பாட்டிக்கு இடம் இல்லை. பண்கள் கப்பிப் பசேும் வழக்கம் இன்னும் வரவில்லை. வந்தாலும், பாட்டி அந்த வயததை தாண்டியவள். புராணக் கதைகள் சொல்லும் தமிழ் படங்கள் தான் பாட்டியின் பக்தி சிந்தனை அறிந்த ஓரே மாரக் கம். நான் பாட்டிக்குச் சிலைலமாதலால் என்னையும் சினிமாவைக்கு பழக்கி விட்டு விட்டாள். நாடகங்களும் அப்படித் தான். எத்தனையோ பாய்ஸ் கம்பனிகள், மதுரை ஓரிஜினல் பாய்ஸ் கம்பனி என்று ஒரு பெயர் நினைவில் தங்கியிருக்கிறது. அது தவிர சில சமயம் ஸ்பெஷல் நாடகங்கள் என்று வறே போடுவார்கள். அக்கால சப்பர் ஸ்டர்கள் சிறப்பு வருகை தருவார்கள். V.A. சிலைலப்பா என்று தான் நினைக்கிறேன். அல்லது V.S சிலைலப்பாவா, தெரியவில்லை. பின் எஸ். பி. தனலகை ஷமி என்று ஞாபகம். இவர்கள் ஸ்பெஷல் நாடகங்கள் நடக்கும். எல்லாம் வீட்டுக்கு எதிரிலயே, நிலக்கோட்டை-பெரியகுளம் ரோடுக்கு ஒரு புறம் சினிமா கொட்டகை. மறுபுறம் எங்கள் வீடு. அந்த நாடகங்களிலும் வள்ளியும், முருகனும், தெய்வயானையும் வருவார்களாதலால், பாட்டி அவற்றையும் பார்த்து விடுவாள். சிலைலப்பா-தனலகை ஷமி ஜோடி மிகப் பிராபல்யம் பெற்ற ஜோடி. நன்றாக பாடுவார்கள். என்ன நாடகம் என்று சொல்லி விட்டாள் போதும். கதை தெரியும். பாத்திரங்கள் தெரியும். வசனங்கள் அவ்வப்போது சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றாற்போல கற்பனை செய்து பசேவிடுவார்கள். பாட்டுக்களும் தெரிந்தது தான். அவர்களக்கு எந்த ஒத்திகையும் தவேயில்லை. எந்த நாடகத்தில், எந்த சந்தர்ப்பத்தில் எந்த பாட்டு என்பதலைலம் ஏதும் கட்டுப்பாடுகள் கிடையாது. ஜனங்கள் கேட்டு ரசித்த எந்தப் பாட்டானாலும், எந்த நாடகமானாலும், பாடிவிடுவார்கள். கதைட்டலும் பெற்று விடுவார்கள்.

ஒரு சமயம் சிவராத் திரி அன்று இரவு முழுதும் விழித்திருக்க ஏதுவாக ஒரு படம் போட்டார்கள். படத்தின் பெயர் ஞாபகமில்லை. ஓரே பாட்டாக இருந்ததால், வடிகக்கையாக இருந்தது. வடிகக்கையாக இருந்ததால், பாட்டுக்களை எண்ண ஆரம்பித்தனே. 45-46 பாட்டுக்களை எண்ணியதாக ஞாபகம். இதற்கிடையில். ஒரு சீன் முடிந்து இன்னொரு சீன் ஆரம்பிக்கும் முன் திரை விழும் அந்நாட்களில். அப்போதலைலம். அந்த சிவராத் திரி தினத்திற்கென்று ஒரு டான்ஸ் ஷோவும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. ஒரு பண்பாவாடையும், கூட்டயான சட்டயையும் அணிந்து, லம்பாடிப் பண்போன்ற

